

Hans Christian Andersen: Izgubljena božična darila

Globoko v gozdu je stala mala, siva koča. Dim se je vil iz njenega dimnika, skozi okno pa je prihajal prav prijeten vonj. Dišalo je po Božiču! Bila je mati Božič, ki je ravno pripravljala ingverjevo pecivo. Imela je kar nekaj božičnih pomočnikov, ki so ji pomagali. Zelo se jim je mudilo, tako kot vedno, kadar sta jih do božičnega večera ločila le še dva dneva – do takrat mora biti vse pripravljeno.

- Zakaj nas očka ne pride pogledat? Že skoraj cel dan tiči v božični delavnici, je rekla mala božična pomočnica z dolgimi blond laski.
- Saj veš koliko mora postoriti. Vsa božična darila morajo biti pripravljena za Božič, ampak mislim, da bo z nami že čez nekaj minut, je rekla mati Božič.

Takrat pa je nekdo zagrabil kljuko od vrat in vstopil je oče Božič s tremi malimi škrati.

- Joj, kako sneži! Letos bomo pa vsekakor imeli beli Božič, je rekel oče Božič.
- Dobro je, kadar je veliko snega, ker tako jelenčki lažje vlečejo sani z vsemi darili, je rekel eden od škratov.
- So Adrijanove sani pripravljene? Je vprašal škrat.
- Kdo pa je Adrijan? Je vprašala mati Božič.
- To je mali deček, zelo je zbolel, ampak zdaj je že bolje, je odvrnil oče Božič.
- Končal sem vsa darila. Morala bi biti že zavita, ampak to bomo dokončali jutri. Takrat mi lahko pomagajo vsi moji škratje, je rekel oče Božič.
- Zdaj se lotite božične kaše, nato pa v posteljo, jutri vas čaka dolg dan, je rekla mati Božič.

Naslednji dan po zajtrku so se oče Božič in škratje odpravili v božično delavnico, da bi dokončali božična darila.

- Prišla bom pote, ko bo čas za kosilo, je rekla mati Božič.
- Do takrat bomo najbrž res že končali, je odvrnil oče Božič.

Po petih minutah pa so se vrata sunkovito odprla in skozi so planili oče Božič in škratje.

- Božična darila so izginila! So zavpili.
- Izginila? Kako to mislite? Je vprašala mati Božič.
- Vsa darila so izginila. Sigurno so jih odnesli tatovi, je rekel oče Božič.

- Vprašajte jelenčke, če so kaj slišali, je predlagala mati Božič. (Božiček namreč zna govoriti z živalmi.)
- To sem že poskusil. Slišali so nekaj hrupa v delavnici, ampak so mislili, da sem jaz, je rekel oče Božič.
- Kaj bomo storili? Jutri je že božični predvečer, nimamo časa, da bi naredili nova darila.

Očetu Božiču se je zlomilo srce. Mati Božič pa ga je poskušala potolažiti.

- Vem, kaj lahko storimo. Pojdimo do veeverice in jo vprašajmo, če je kaj slišala. Tako je radovedna, da ve za vsako stvar, ki se zgodi v gozdu, je predlagal najmanjši škrt.
- Dobra ideja, je rekel oče Božič in izbral tri škrate, ki bodo odšli z njim.

Usedli so se na sani in se podali na pot z neverjetno hitrostjo. Jeleni so tekli kolikor so jim dale tace. Končno so prispeli do velikega drevesa, kjer so živeli veeverički. A nihče od njih ni videl nič posebnega.

- Če se je zgodilo ponoči, nismo mogli slišati ali videti ničesar, ker takrat spimo. Morali bi vprašati nekoga, ki je bil buden, je rekla mama Veeverica.
- Kdo pa bi to bil? Je vprašal oče Božič.
- Mislim, da morate vprašati sovo, je rekel oče Veeveriček.
- Kje pa jo lahko najdemo? Je zanimalo očeta Božiča.
- Če boste šli od tu naravnost in zavili levo pri velikem borovcu, boste zagledali ogromno smreko. Tam živi mama Sova je rekel oče Veeveriček.
- Najlepša hvala, se je zahvalil oče Božič.

Čez nekaj časa so prispeli k sovjemu gnezdu. Videli so, da sedi nekje visoko na drevesu. Vpili so, ampak jih ni slišala.

- Oče, ne vidiš, da spi? je rekel eden od škratov.
- Torej bomo vpili glasneje, je rekel oče Božič.

Tako so vpili še glasneje, kolikor so jim dala grla.

- Kakšen ropot pa je to! Kaj pa hočete? je rekla sova.
- Mati Sova, zanima nas, če ste slučajno videli koga iti tu mimo z ogromno božičnimi darili. Nekaj tatov je prišlo k nam in nam vse pokradlo – ta darila moramo razdeliti zjutraj na božični dan, je rekel oče Božič.
- Kako grozno! Mar to pomeni, da bodo otroci ostali brez daril? Je rekla sova.
- Tako je, je rekel Božiček. Razen, če jih prej najdemo.
- Počakajte samo malo! Pa sem res videla neke čudne ljudi iti tu mimo včeraj ponoči. Vlekli so sani, polne nekih stvari, je rekla sova.
- To so bili najbrž tatovi, veste kam so odšli? je vprašal Božiček.
- Ne, ker sem ravno takrat ujela debelo miš. Ampak malce naprej v gozdu je mala rjava hiška, kjer živijo neki čudni ljudje, vsaj tako sem slišala, je rekla sova.

Božiček se je sovi zahvalil in poskusili so najti to malo kočo. Čez nekaj trenutkov pa so res zagledali malo, rjavo kočico.

- Prikradel se bom do nje in pokukal skozi okno, je rekel najstarejši škrat.
- Ja, stori tako, a bodi previden, lahko so nevarni, je rekel oče Božič.

Škrat se je približal in pogledal noter, tatov ni bilo videti. Videl pa je darila.

- Pridite hitro! Tatov ni nikjer, vidim pa vsa darila, je zaklical škrat.

Vsi škratje so stekli v kočo. Res ni bilo nikogar, presenečenja pa so ležala povsod po tleh.

- Res me zanima, kje so vsi in kaj se je tu zgodilo je rekel oče Božič. Zdaj pa poberimo vsa božična darila in pohitimo domov.

Ko so škratje prispeli do roba gozda, so srečali zajca, ki jim je povedal, da je slišal policijsko sireno in v tistem je kar nekaj ljudi bežalo v nasprotni smeri.

- Mislim, da bom s tem pojasnilom kar zadovoljen, je rekel oče Božič.

Vas zanima kaj se je zgodilo, ko so vsi otroci prejeli svoje božično darilo? Torej, vsa darila so prišla do otrok v pravem času in vsi so bili veseli, predvsem mali Adrijan, ki je menil, da so njegove nove sani najlepše, kar jih je kdaj videl.

Vas zanima tudi, kaj se je zgodilo s tatovi? Tega ne ve nihče, ker jih od takrat niso več videli.